

Svenska Carnegie Institutet 30 år/ The Swedish Carnegie Institute 30 years

Svenska Carnegie Institutet

SCI är en stiftelse med syfte att främja forskning och utbildning om drogmissbruk, kriminalitet och andra betydande nutida samhällsproblem.

Institutet:

- prioriterar narkotikaproblem, brottslighet och rättsfrågor
- arrangerar seminarier
- utger skrifter och rapporter
- främjar internationellt utbyte och samarbete
- stöder forskning och utbildning genom stipendier
- bistår myndigheter och organisationer med information beslutsunderlag och konsultationer

"Narkotika, dopningsmedel och hälsofarliga varor" ger en bred översikt över de vanligaste och aktuella drogerna på den illegala svenska marknaden. Publikationen ges ut av Svenska Carnegie Institutet och Svenska Narkotikapolisföreningen. Den kan beställas via MediaHuset.se

In my English nutshell

I grew up near the huge Carnegie sugarmill and brewery in Göteborg. They were a continuation of D. Carnegie & Co, founded in 1803 by the Scot David Carnegie. The houses built for their workers were an example to Swedish industry and the small flats there are much sought-after today.

As the economy changed, the Carnegie name became carried by other types of companies.

In 1982 a Carnegie leader, Carl Langenskiöld, concluded that there were severe problems concerning drugs, criminality and justice which were not tackled in realistic ways. So, he founded and funded The Swedish Carnegie Institute in order to support research, spreading of information and awarding scholarships to journalists and policemen.

Having written one of the early Carnegie reports I participated in the 30 years' celebration on September the 22nd. Here I give a few glimpses from the programme.

Jag växte upp nära Carnegies väldiga industrianläggning i Göteborg och fäste mig vid att det var gedigna hus som företaget under 1800-talet byggt för sina arbetare. Lägenheterna där är för övrigt mycket eftersökta idag.

Det var en skotte, David Carnegie, som 1803 grundat D. Carnegie & Co. Med den pionjärionsatsen i minne blev jag inte förvånad när jag 1982 hörde att ett institut som bildats för att främja forskning och utbildning om droger, kriminalitet och andra samhällsproblem givits det stolta namnet Svenska Carnegie Institutet. Det var en nyckelperson i Carnegie, Carl Langenskiöld, som grundade och finansierade institutet.

Som en av institutets tidiga rapportförfattare blev jag inbjuden att delta i i 30-årsfirandet. Det, som många andra av institutets möten, ägde rum i Svenska Läkaresällskapets jugendhus nära Klara kyrka i Stockholm. Det stod snart klart för mig att institutet är minst lika aktivt och kreativt som förut. Här finns plats bara för några glimtar.

Ungdomar och droger - konsekvenser av polisens ingripande

En studie om unga droganvändare och ringa narkotikabrott

av
Margareta Ross Bergsten

CARNEGIE RAPPORTSERIE NR 3
SVENSKA CARNEGIE INSTITUTET
STOCKHOLM 2012

Margareta Ross Bergsten berättade ur sin undersökning och klarade på kort tid att lyfta fram en hel del intressant om vad skola, socialtjänst och polis uträttar. Jag fäste mig vid följande eftersom det är vemodigt på två sätt:

- Skolan ser tidigt tecken på att vissa barn felutvecklas, meddelar detta ofta till socialtjänsten men åtgärder sätts inte in tidigt. Det är polisen som upptäcker drogmissbruket.
- Drogmissbrukarna anser sig vara bäst bemötta av polisen, inte av socialtjänsten eller ens skolan.

Här finns plats bara för en ytterligare glimt ur rapporten. Jag har valt den som en tankeställare för alla dem som är övertygade om att könet bara är en social konstruktion och könsskillnader bara orsakade av inlärning.

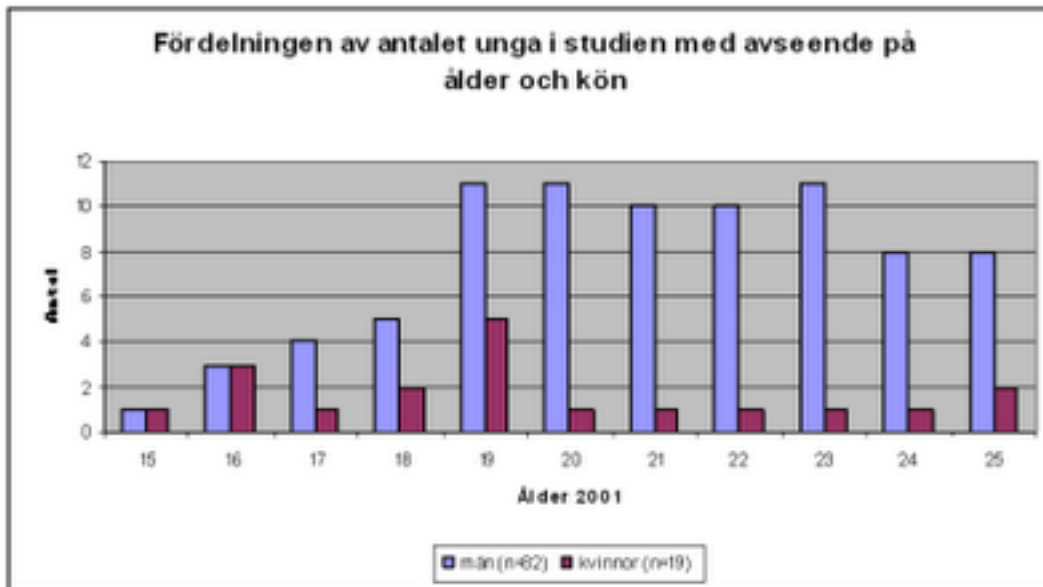

Diagram 1. Antalet kvinnor och män i studien, efter ålder år 2001

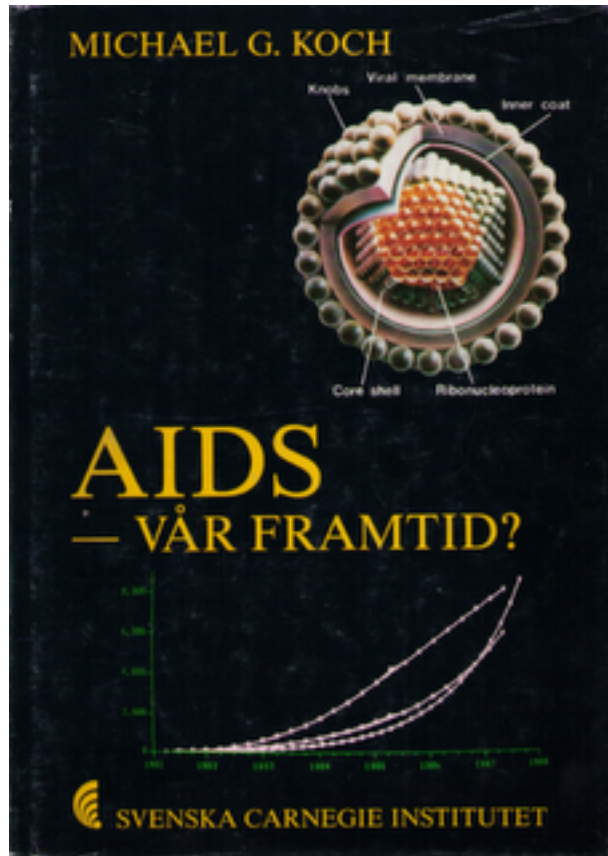
Det fordrar verkligen en intensiv tankeanstängning eller en fundamentalistisk tro för att uppfatta en så tydlig könsskillnad som bara orsakad av att pojkar och flickor lär sig spela olika roller.

Margareta Ross Bergsten nämnde att intervjuerna för undersökningen gjorts av Monica Skrinjar. När Peder Langenskiöld berättade om jubileumsboken "I huvudet på en stipendiat" som lades fram vid mötet, nämnde han att journalisterna Pernilla Rönnlid och Katarina Johnsson gjort intervjuerna för den. De var närvarande och fick resa sig så att alla deltagare kunde se dem. Detta värmdde mitt hjärta.

Vi fick höra f d EU-parlamentariken MaLou Lindholm (MP) berätta hur hon – alltid stödd av Carnegieinstitutet – hade lyckats ta sig in på drogliberala möten och där ”på ett civiliserat sätt” ställt frågor. Efter att hon blivit portad, slank hon in med sitt förnamn Marie, sedan med sitt förnamn Louise.

När hon still slut stoppades även då, gick Peder Langenskiöld, institutets verksamhetschef, med på att anmäla sig – och varpå han sedan anmälde förhinder på grund av sjukdom och sände MaLou i stället. På detta sätt hade hon steg för steg kunnat bidra till att kartlägga helt förkastliga metoder hos nyckelpersoner i den drogliberala rörelsen.

Jag sitter i bänken och gläder mig över att institutet visar samma dådkraft som förr. Jag kommer att tänka på hur institutet 1985 gav ut den här boken:

Aids hade börjat slå hårt. Många hade gripits av panik. Men institutet, förlitande sig på sin vetenskaplige rådgivare Nils Bejerot, vågade publicera en stor bok (518 sidor) av den i Sverige som visste mest om hur pandemin slog: Michael Koch.

Hur kunde Koch veta mest? Jo, tack vare bland forskare använd föregångare till www samarbetade han med läkare i olika världsdelar. De bytte observationer och kunskap. Därmed undgick de fallgropen att uppfatta sjukdomen som enbart drabbande homosexuella män

Varför var det djärvt av Carnegieinstitutet att publicera boken? Jo, Koch var inte professor, bara distriktsläkare. Han kom dessutom från Tyskland och kunde alltså misstänkas för att vara nazist.

Programmets sista punkt var att Jonas Hartelius, som varit med från början och skrivit oräkneliga rapporter och artiklar, hedrades med en stor utmärkelse. I det "mingel" som välkomnade oss efteråt gratulerades han av andra veteraner.

Själv kom jag särskilt att tala med några som gav hopp om framtiden. Institutet hade riktat en inbjudan till många olika grupper, och några unga som hade lockats att delta representerade sociala insatsgruppen Södertälje: Camilla Jonsson, Johan Nikula och Fatema Vanat. Institutet sprider på detta sätt aptit på realistisk kunskap i dessa svåra frågor.

Sedan länge utdelar Carnegieinstitutet årligen två stipendier. Det ena går till en journalist som gjort särskilt förtjänstfulla insatser för dokumentärreportage eller forskningsinformation i fråga om droger, kriminalitet eller andra betydande nutida samhällsproblem. Det andra utdelas till en förtjänt polisman för att bereda honom eller henne möjligheter till studier och forskning i frågor

som rör narkotikaproblem.

En slutsats av Margareta Ross Bergstens undersökning kan vara: det behövs sådana stimulerande stipendier även till lärare och till personer inom socialtjänsten. De bör gå till individer som ser och ingriper tidigt och som utvecklar och sprider goda metoder.